

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Орган на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борис“ в Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВЕТА И ОБЩЕСТВЕН ЖИВОТЪ

Всичко 1 левъ

Обявления се приемат
по споразумениеИзлиза 2 пъти
на месецъГодишен абонаментъ
20 лева

Всичко 1 левъ

Всичко що се
отнася до ве-
стника, да се
изпраща до
св. Митропо-
лия — Варна,
а суми — до
свещ. Стефанъ
п. Иордановъ,
ул. Ц. Асень
№ 20

Чуйте ни!

Чуйте ни, господине Министре на Народната Просвета в България! Чуйте ни всички останали господа министри на Българската държава! Чуйте ни всички господа народни представители от българския парламент! Чуйте ни вие всички просветени българи, водачи на обществено мнение и творци на утрешна България!

Моментът е сждбоносен за съществуването на българския народ. За това дайте ухо и чуйте последния ни зовъ. Може би утре не ще можем да говорим на родния си езикъ. Или, ако още гласът ни би се чувал като заглъхващо ехо, вие не ще можете да го чуете. Или, ако и вие още бихте го долавяли като шепотъ, не ще можете да сторите нищо, за да ни послушате и спасите отъ духовна — политическа и народностна — смъртъ отечеството и народа ни. Утре ще бжде много късно!

Предстои да се гласува отъ Народното Събрание новъ законъ за Народната Просвета в България. Законопроектът билъ врженъ на г. Министра на просвѣтата. Ще бжде разгледанъ отъ министерския съветъ, после отъ народното събрание и по реда си ще стане законъ. Този новъ законъ или ще доубие полумъртвата душа на народа, или ще я възкреси за новъ животъ. Това ще зависи отъ насоката, която новиятъ законъ ще даде на народната просвета. А тая насока ще се определи и вложи въ основните положения на закона отъ законодателитъ, сиречь, отъ васъ, господа Министри, отъ васъ, господа народни представители, отъ васъ народни водачи. Ние ви зоведемъ въ тоя сждбоносен моментъ да изпълните дългъ си къмъ народъ и отечество. Вложете всичкитъ си усилия, за да създадете наистина новъ за България законъ за просвѣтата. Законъ, който да насочи къмъ **обнова** възпитанието на утрешна България — нейната днешна младеж. Не оставяйте синоветъ и дъщеритъ на народа да блуждаятъ въ безпътна морална, върска, народностна. Създайте не само българогласна тълпа, която не знае що е въра, що е църква, що е родъ, що е отечество, що е родина; която се срамува да каже на всѣко мѣсто и въ всѣко време, че има свой езикъ,

своя въра, свой родъ и свое царство. Съ новия законъ обновете сегашното възпитание на учацитъ се, за да не бждатъ тѣ безотечественици, а да се чувствуватъ и гордѣятъ, че сж преди всичко българи. Насадете въ сърдцата имъ любовъ къмъ България, тоя земенъ рай, за който мнозина ни завиждатъ. Научете нашата младеж, че нѣма въ свѣта културенъ, просвѣтенъ и силенъ народъ, който да не обича повече отъ всичко отечеството си. Че културнитъ народи се жертвуватъ за своята родина и нейнитъ духовни и материални интереси. Че ако днесъ има нѣщо модерно въ свѣта, то е истинското родолюбие, а не родосъжничеството и предателството. Научете още нашата младеж на праотческата ни въра. Дайте й здравата духовна храна, която ни предлага нашата народна църква, духовната храна, що съдържа „вита-минитъ“ на здравия моралъ, основнитъ елементи на нравствеността, на любовта къмъ човѣка-братъ, на гражданскитъ добродѣтели, на самопожертвуванието за благо на отечеството.

Чрезъ новия законъ за народната просвета създайте младеж, здрава не само физически, а и духовно. Оградете я още въ училището съ орджията, що ни дава религиозната нравственост и чистото родолюбие за борба срещу задушливитъ газове на прозелитизма, сектантството, материализма, безбожието и безотечествеността.

Този е нашиятъ зовъ. Ние сме народни пастири и учители. Израстнали сме изъ недра на народа. Между него живѣемъ, нему служимъ. Народната добродѣтина — това е целъ и задача на служение то ни. Кой ще ни обвини, че ви говоримъ отъ чуждо име, че задъ насъ стоятъ чужди мисли или държави? Или, кой ще каже, че прокарваме партизански възгледи, или догонваме котерийни цели? Ние карьеристи ли сме? — Ни най-малко. Ние службогонци ли сме? — Никакъ. Чий интереси, прочее, защитаваме въ случая? — Само на народа си и отечеството си.

Послушайте ни, прочее, въ последния часъ, защото утре ще бжде късно!

Свещ. Ст. п. Юрдановъ.

Свѣтовния миръ и евангелието.

Тежко боледува днесъ свѣта и то отъ опасни болести, които сж го докарали вече надъ пропастьта.

Лѣкаритъ отъ всички страни по свѣта се доближаватъ до одъра на болния, провѣряватъ му пулса, внимателно го чукаятъ, прислушватъ и разпитватъ. Смѣнятъ се. Идватъ други. Трошатъ ржце, биятъ си главитъ, често се събиратъ да се консулиратъ помежду си, та дано нѣкой изъ между тѣхъ, по-старъ и по-опитенъ, или по-младъ и по-смѣлъ, определи правилно диагнозата на болния и посочи на нѣкой по-ефикасенъ цѣрь.

Уви! всичко напразно!

Болния продължава да е боленъ,

но и лѣкаритъ пкъ, единъ презъ другъ се надпреварватъ да се канятъ, на нови . . . консултатори добре платени.

Мждритъ хора разправятъ обаче, че болестта не била само стомашна, ами и душевна, и като така голѣмитъ лѣкари, когато се събиратъ на съвѣщание, би трѣбвало да видоизмѣнятъ и лѣкарствата и въобще трамента. Не сж значи достатъчни външнитъ лѣкарства, материалнитъ, а ще трѣбватъ и други, — духовни.

Вестницитъ, що всѣки день четемъ, ни казватъ, че свѣта е потъналъ до гуша въ грѣхове и престѣпления, а пкъ талантливитъ журнали-

сти умѣло ни ги представятъ, подъ най-цѣлѣсти и разнообразни форми и то изъ областта на живота въ всичкитъ му негови прояви.

Погледнете напримеръ дипломатитъ, които редовно се събиратъ въ салони, зали и приказни замъци; на които се устройватъ царски приеми и имъ се даватъ царски почести, оправдаватъ ли надеждитъ които имъ възлагатъ народитъ?

Всички единодушно и единогласно говорятъ и викатъ: миръ искаме, миръ носимъ. . . да живѣе мира и пр. . . !

Но, ако внимателно се вгледате въ погледа имъ, въ жестикуляцията на ржцетъ и тѣлото имъ, въ думитъ имъ, ще забележите на първо мѣсто липса на искреност и. . . ! Иначе, би значило да не сж дипломати, защото дипломатия значи, хитро и майсторски да узнаешъ какво мисли събеседникътъ ти — и още по-майсторски да скриешъ отъ него и отъ всички що те окржаватъ и запитватъ — онова що мислишъ ти.

Мирътъ, тъй както го тѣ проповѣдватъ и предлагатъ, преди всичко не е въ тѣхенъ личенъ интересъ, защото събранията имъ биха останали безпредметни и ще се лишатъ отъ прекрасни разходки, а сжщо и дневни въ швейцарски курсъ. Коя е причината на тая липса на скруполъ и искреност? Дипломатитъ не сж чисти по сърдце, т. е. не сж съ чисти сърдца. Въ сжщото положение сж и военнитъ, които се надпреварватъ да правятъ заявления, че сж миролюбиви и желаятъ да работятъ за общо обезоръжение.

Да, обезоръжение, но само за малкитъ, като България, Австрия, Унгария. Всичкитъ сили — следъ закриване на всѣкоя миролюбива конференция за обезоръжаване, отговарятъ съ други стотици милиона кредитъ въ повече за флота и разни военни припаси. Запитани — защо така явно си противоречатъ и играятъ помежду си, отговарятъ: Въоръжаване си не да воюваме съ нѣкого, а за да пазимъ мира. Който иска миръ, нека се готви за война — сж казали нѣкогашъ римлянитъ.

Каквата дипломатия, която тъй силно изобличи английския държавникъ Лойдъ Джорджъ, създаде срдъ широкитъ народни маси убеждение, че въ края на краищата пакъ кълъжа ще реши всички въпроси, и то не въ 15 години отъ както ги решава дипломатията на зелената маса, а въ нѣколко месеци или година време. Наблюдавайте внимателно икономиститъ и финансиститъ изъ цѣль свѣтъ — що за трудъ полагатъ, за да се справятъ съ сиромашията и мизерията що сж се издигнали като две гигански вълни и се готвятъ да погълнатъ свѣта.

Ние отдавна викаме, че настигнаха вече времената за по-правилно разпредѣление на богатата, както и на тежеститъ що всѣкой народъ по отдѣлно носи на своитъ рамене. Това го изисква и християнската и международната солидарност. Но, кой слуша? Голѣмитъ държави така умѣло подреждатъ работитъ въ международнитъ конференции, че тѣ не само, че винаги сж прави, ами и подъ най-благовидна форма измѣкватъ и последния петакъ изъ хазната на малкитъ народи.

Тия последнитъ може и отъ гладъ и мизерия да умратъ, купона на об-

ществения дългъ трѣбва да бжде платенъ и то при чудовишни лихви.

Причината на тия икономически жестокости?

Безграничната и необузdana алчност на капитализма. Заради тия и още много други знайни и незнайни причини, недоволството срдъ народнитъ маси взема застрашителни размѣри у насъ и на всѣкжде. Все по благоприятна става атмосферата за болшевишката опасностъ, при все, че въ Русия е много по-зле отъ насъ. Глада е лошъ съветникъ. Анархията е съпътникъ. Политическитъ партии у насъ трѣбва да ревизиратъ програмитъ си, да внесатъ хармония и справедливостъ между труда и капитала и да пресѣкатъ пжтя на политическото безчестие и незаконото и бързо забогатяване на тия, що народа ги е избралъ да го ръководи. Где е спасението? Нѣкои го търсятъ при Б. Н. З. Съюзъ, други при демократизма, други при либерализма и пр., все опитани форми на управление — но резултатъ? Все по-голѣма и по-голѣма мѣгла, която вече наближава да ни одуши, по-страшна и по-опасна отъ Дантевия адъ.

Спомнете си за началата на Исусовата проповѣдь:

„Покайте се, и вървайте въ Евангелието“ (Мар. 1:15).

Тукъ е спасението. Покайте се вие управницитъ, които тикнахте народитъ въ това безизходно положение. Покайте се вие дипломатитъ, които при всѣка конференция чудно хубаво илюстрирате фабулата — ракъ, щука и орелъ.

Покайте се всички вие-военнолюбци, които мислите, че свѣта трѣбва да живѣе въ постоянни войни и кръвопролития. Покайте се вие, алчнитъ и безбожни лихвари и кожодери, които искате да изкарате народитъ на битъ пазаръ. Покайте се вие, които станехте причина върху тѣлото и народната душа да дойдатъ такива бедствия, такива социални болести, що като лишей се разпространява, за да не остане види се нищо здраво.

И вървайте въ Евангелието! III

Да, веднага опомнени и завърнали се отъ пжтя на погибелта, ще повърватъ въ силата на Християнската любовъ, която премахва насилието и води къмъ оная завидна социална солидарностъ, по която купнѣе свѣта, и която е нашия идеалъ — Царството Божие на земята.

Вървайте въ необходимостта да се каже истината, защото който се срамува отъ нея въ тия лукави дни и времена на префиненъ шарлатанизъмъ, двоеличие и фарисейщина, значи се срамува отъ Христа.

Вървайте въ Християнското добротворство, което всички може да утѣшава и влива балсама върху ранитъ на страдащитъ, които за сега само плачатъ и викатъ по кръстопжтищата, но, не сж дигнали още чомугата и да искатъ правда и отмъщение.

Всички други средства, за облекчение на ежедневната тегота, **заби-каляйки Христа**, сж палиативъ.

Спомнете си евангелскитъ думи: „Чрезъ никого друго нѣма спасение“ (Деян. Ап. 4:12).

Протоиерей П. Икономовъ.

На 11 тогъ 8 ч. сутринта Негово Високопреосвещенство св. Варненски и Преславски Митрополитъ г. г. Симеонъ, придруженъ отъ Негово Преосвещенство св. Великия Епископъ г. Андрей, заминаха за гр. Русе. Кждето ще бждатъ за нѣколко дни гости на Негово Високопреосвещенство св. Доростолския и Червенски Митрополитъ г. г. Михаилъ.

На 21 тогъ — Архангеловъ день — ще се извърши освещаването на новолосроения храмъ въ гр. Преславъ. Следъ дълги усилия най-после преславчани се сдобиха съ много изященъ и издържанъ въ архитектурно отношение Божия храмъ. Ние поздравяваме преславчани съ това постижение, като имъ пожелаваме въ тоя храмъ да намиратъ радостъ и утѣха. Сгрупирани около него и ръководени отъ своитъ млади и енергични свещеници, Богъ ще ги подкрѣпя въ всичкитъ имъ начинания.

Девиза „въ борбата ще намъримъ своето право“ може ли да ни даде добри резултати?

Въ днешните времена отъ хиляди гласове се чува: „Бори се! Въ борбата ще намъришъ правото си!“ Нека допуснемъ, че този, който е встъпилъ въ борба съ своя ближнень успѣшно изпълнява своята задача и намира своето право. По-нататъкъ какво? Нима този, който е намърилъ правото си съ положителностъ може да твърди, че той вече е обезпеченъ и щастливъ въ живота си? Отъ нашата ли воля и властъ зависи щастие то въ живота? Нека си припомнимъ за праведния Иовъ. Той се наслаждавалъ съ пълно щастие, но въ единъ мигъ отъ богатството, славата и щастие то не останало нищо и той станалъ най-жалкия и нещастенъ човѣкъ. Защо? За туй, че сждбата на човѣшкия животъ и на свѣта сж въ ржцетъ на Тозъ, отъ Когото зависи всичко и нѣма друга сила, която да може да установи или попречи на Всемогъщата Божия дѣснаца. Човѣкъ достига всички богатства въ свѣта и въ неговитѣ мечти живота му се рисува цѣлия състоящъ се отъ непрекъснати веселби и удоволствия; но раздава се грозния гласъ на Праведния Сждия: „Безумень! въ тази нощъ ще ти взема душата“. Всички мечти и упования рухвватъ, като картонени колибки. Никакви усилия и борби не могатъ да помогнатъ.

Тѣзи, които се стремятъ въ борбата да намърятъ своето право, принаватъ ли безусловната зависимостъ на човѣшкия животъ отъ Висшата Сила? Уви, отъ Нея тѣ се отричатъ, защото щастие то въ живота си тѣ се стремятъ да намърятъ въ борбата съ ближния си, която се заключава въ заграбване на чуждата собственостъ, насилието, убийството! Съ други думи казано „Правото на силния!“ Щомъ е така, безусловно, че слабия, недѣгавия, стария, не трѣбва да сжществуватъ. Кѣмъ таквизъ се отнася грозното опредѣление на Божията правда, че пжтя на нечестивия е гибеленъ.

Господъ нашъ Исусъ Христосъ въ своето Св. Евангелие ни указва вѣрния пжтъ, за да достигнемъ земното благополучие, като казва: „Търсете първо Царството Божие и Неговата правда и всичко това, т. е. необходимото за земното благополучие, ще ви се приложи“. Какъ се отнасятъ къмъ Христовото Евангелие проповѣдниците на зова „Въ борбата ще намъришъ правото си? Тѣ или съвършено го отричатъ и го осмиватъ, или го извратяватъ. Насъ, служителитѣ на Евангелието, не се срамуватъ да ни обвиняватъ въ това, че ние на своето паство проповѣдаваме само за молитва, смирение, търпение и покорностъ на Божията воля. Собствено въ какво се заключава сжщността на Христовото Евангелие, ако не въ тѣзи високи християнски отношения къмъ Бога? Какво ще стане съ нашия животъ, ако изхвърлимъ отъ него молитвата, смиренieto, търпението и покорността на Божията воля? Тѣзи, които се стремятъ въ борбата да намиратъ правото си, могатъ ли съ увѣреностъ да кажатъ, че стойността и външното благополучие за постигането на които се стремятъ нѣма да се срещне съ нещастията на живота? Всички знаемъ, че човѣшкиятъ

животъ е немислимъ безъ нещасия по-голъми или по-малки, които постигатъ човѣка повечето пжти внезапно, неочаквано, тогава, когато човѣкъ най-малко мисли за тѣхъ и ги очаква. Какво ще прави въ нещастие то и бѣдствието на живота си тозъ, който е привикналъ въ борба да дири своето право? Ще се бори съ Бога ли? Въ какво ще намъри страдащата душа успокоение, ако човѣкъ отхвърли търпението и смиренността? Въ болестъ на близки хора и други тежки изпитания, кжде човѣкъ ще намъри утешение и помощъ, ако той е отхвърлилъ молитвата? Съ една дума, въ всичкитѣ нещастия на живота, човѣкъ, който признава само това, че той въ борбата ще намъри своето право, е безпомощенъ и него го очаква безнадежностъ и мрачно отчаяние.

Ето защо, когато чуete призива „въ борбата ще намърите своето право!“ — знайте, че този призивъ е който ожесточава човѣка, отдалечава го отъ Бога, даже подканва човѣка къмъ безумно възстание противъ Бога и неговото Евангелие. Този призивъ е къмъ задоволяването на плътта, но не обезпечава щастие въ живота.

За да достигнемъ истинското щастие въ живота, ние трѣбва да се обърнемъ къмъ Божественния призивъ, който ни учи, че основание на истинско щастие служи живата вѣра въ Бога; че ние трѣбва да развиваме и укрепяваме въ сърдцата си истинско християнско настроение, което се проявява въ усърдната молитва, смиренieto, търпението и покорността на Божията воля. Истинския християнинъ никога нѣма да забрави думитѣ на своя Спасителъ: „Ако иска нѣкой да дойде следъ Мене, нека се отрече отъ себе си, нека вземе кръста си и следва следъ Мене“ (Мат. 16; 24). Като вземе кръста си, който е изпратенъ всѣкому отъ Провидението Божие, християнина бърза къмъ Своя Спасителъ, който е отворилъ своитѣ обятия отъ Кръста за всички и на всички отрудени и измжчени обещава истинско утешение въ живота, но при едно условие: „Научете се, казва Той, отъ Мене, защото Азъ съмъ кроткъ и смиренъ по сърдце, и вие ще намърите покой на душитѣ си“ (Мат. 11; 29).

Свещ. Х. Златаровъ.

Свещ. Енчо П. Йордановъ.

Обществената задача на черквата.

Практически тази мисль се потвърждава сѣкашъ въ всѣкидневния животъ. Нека за примѣръ ни послужи благотворителността въ гр. Варна. На память азъ мога да наброя следнитѣ благотворителни учреждения.

Въ Варна има петъ енорийски църкви, които по бюджетъ разполагатъ съ суми за да благотворятъ. Има тринадесетъ свещеници, повече отъ половината на които иматъ благотворителни братства. Тия братства събиратъ и раздаватъ пари на бѣднитѣ. Тукъ сж на лице още три бѣ-

жански благотворителни дружества (Добруджанско, Македонско и Тракийско), като не броемъ дамскитѣ и младежки бѣжански благотворителни дружества. Благотворително учреждение е общогражданския комитетъ, съставенъ преди две години. Старо благотворително учреждение е братството „Св. Архангелъ Михаилъ“. Почти въ всѣка прогимназия, основни училища и гимназиитѣ има локални комитети, които събиратъ пари и продукти за да даватъ сутринни закуски, дрехи и учебници на бѣдни деца. Отдѣленъ благотворителенъ комитетъ се грижи за приюта „Митрополитъ Симеонъ“. Фондъ „Митрополитъ Симеонъ“ издържа бѣдни ученици въ духовни училища. Варненската община, Постоянната комисия, дори Популярната банка всѣка година предвиждатъ суми, за да благотворятъ.

Безъ да изброявамъ повече, това сж цѣла плеада благотворителни заведения, които опериратъ съ квитанции, тефтери, за които е нужно хора, време, трудъ. Всички тия (повече отъ двайсетъ) заведения събиратъ сръдства сѣ отъ варненци, и раздаватъ помощи сѣ на варненци. Неудобствата на тази система сж на лице. „Омръзнало ни е да посрещаме благотворителни комисии“, се оплакватъ търговци, фабриканти, заможни граждани. Нѣма връзка въ събирането. При единъ и сжщъ човѣкъ маса дружества по хиляди начини се явяватъ сѣ за една целъ: благотворителностъ. Нѣма система въ раздаването. Едно и сжщо лице може да получи помощъ и като членъ на черквата и като бѣжанецъ, и като бѣденъ гражданинъ на общината. Друго лице може отъ нийде да се не вреди. Всѣки се пита, — ако целта е една, защо сж толкова дружества, ако сръдствата сж сжщитѣ, защо се разпокжсватъ, пилѣятъ и дѣлятъ?

Появи се, както вече казахъ, „общограждански комитетъ“. Въмсто обаче да бжде общограждански,

той стана едно отъ многото благотворителни учреждения, — още едно къмъ тѣхъ многото.

Въ моята енория, която предимно се населява отъ бежанци, азъ съмъ длъженъ да образувамъ християнско благотворително дружество. Е добре, хората ми казватъ, че всѣко семейство изъ бежанскитѣ квартали плаща благотворителенъ данѣкъ поне на три дръжества (напримѣръ — Добруджанско общо благотворително, Добруджанско дамско и Добруджанско младежко дружества).

Моето конкретно предложение е следното: Въ Варна въмсто 25—30 дружества за благотворителностъ, да има едно. Всички извори на благотворение да се втичатъ въ една каса. Всички хора, ангажирани въ тази плеада дружества, да се замѣстятъ съ едно малцинство, стегнато въ общия и единственъ здравъ благотворителенъ апаратъ. Този институтъ ще разполага съ голѣми сръдства и ще върши системна обмислена благотворителностъ. Първата задача на подобенъ институтъ ще бжде да премахне веднажъ за винаги раздаването на пари въ наличностъ, най-слабата страна на разпокжсаното днешно благотворение. Неговата задача ще бжде да даде на бездомния приютъ, на гладния — хлѣбъ, на голия — дреха, на болния лѣкарства, на безработния работа. Това ще бжде наистина апаратъ — християнски, учредение — специално, това ще бжде маслото, което ще маже колесницата на общественитѣ отношения, като ги смегчава, облагородява и прави нравствени.

Азъ апелирамъ къмъ ржководителитѣ на всички изброени и неизброени благотворителни дружества въ Варна да намърятъ начинъ за да координиратъ усилията си и образуватъ общо дружество и общъ фронтъ срещу бедността.

Ще се намъри ли майсторъ-организаторъ, който да подеме тсва благотворно дѣло?

Не логични сжждения.

„При тѣхъ ще слѣза пакъ надъ чернитѣ тунели Презрель възторга си и свѣтлия копнежъ Защото знамъ. — О, Господи, — плачѣтъ ми е безцеленъ“

Око Ти надъ насъ нивга нѣма да възпрешъ.

Въ в. „Мисль“ брой първи авторътъ на стихотворение „Господи“, лансира въ началото мисльта, че въ звездното небе съзрялъ Господа. Обаче доле народа билъ зле и въ плачъ, а Богъ нѣмало нивга надъ тѣхъ око да възпре. Затова проклетие къмъ Него ще изрече. П. дописникъ на тая стихотворба трѣбва да бжде последователенъ въ мисльта си — щомъ съзира Бога въ звездното небе. А той го съзира чрезъ величието на небеснитѣ тѣла. Нима доле нѣма още по величествени нѣща, които да ни каратъ и тукъ да Го видимъ? Карлъ Линей, учения ботаникъ, ни казва, че навсѣкжде видѣлъ Бога и въ най-малкия листецъ на растенията. Който е създалъ съ мждростъ и величие звездната система, Той сжщия е създалъ и земнитѣ твари. Най-велико творение, което най-много говори за Създателя, е човѣка. Той не е мъртва материя движаща се машинално, а жива — пусната въ

движение подъ управление на душевни сили: умъ, разумъ и съвестъ. Въ него има способностъ да цѣни: право отъ неправо, истинно отъ неистинно, честно отъ нечестно, съвестно отъ несъвестно. Човѣшкия духъ желае всѣкога да се движи къмъ прекрасното, святото, съвършеното и идейно. Нима това не сж хиляди пжти по-голъми чудеса които ни говорятъ за Бога, че нѣкой е създалъ човѣка, за най-велики дѣла на земята. Когато неговото внимание е било толкова силно къмъ човѣка, то логически следва, че Той нѣма да го остави безъ Своя погледъ и промисль. Богъ е далъ човѣку сили, които могатъ да преценяватъ, различаватъ, удобряватъ и действатъ за насаждане правда, миръ и честъ въ живота на земята. Човѣкъ е сжщество свободно въ своитѣ действия. Колкото той дири повече идейното, толкова по-близо отива до идейния животъ. Той е и

Н. В. Гоголь.

Размишления за божествената литургия.

(7).

И вѣрнитѣ, чувстващи колко малко тѣ заслужаватъ названието вѣрни, като се молятъ за оглашенитѣ, молятъ се за самитѣ себе си, и на всѣко отдѣлно призвание на дякона възкликватъ вътрешно следъ пѣящия хоръ: „Господи, помилуй!“ Дяконътъ казва: „Оглашени! приклонете главитѣ си предъ Господа!“ Всички приклонятъ главитѣ си, като казватъ вътрешно въ сърдцата си: „На тебе, Господи!“

Свещеникътъ тайно се моли

за оглашенитѣ и за ония, чието смирение на душитѣ ги поставя въ редоветъ на оглашенитѣ. Молитвата му е следната: „Господи Боже нашъ, Който живѣешъ на небесата и милостиво гледашъ на смиренитѣ; Който заради спасението на човѣшкия родъ си изпратилъ своя единороденъ Синъ и Богъ, Господа нашъ Исуса Христа, погледни милостиво на оглашенитѣ Си раби, които сж приклонили главитѣ си предъ Тебе и ги удостой благополучно да приематъ окжпването на възвръщането, разрешение на грѣховетѣ си и облеклото на нетлението, съедини ги съ Твоята света, съборна и апостолска църква и ги причисли къмъ избраното Си стадо, та и тѣ

заедно съ насъ да славятъ Твоего пречестно и величествено име на Отца и Сина и Светаго Духа, сега всѣкога и въ вѣчни вѣкове“. Хорътъ пѣе „аминъ“. А, за да напоми, че е настъпила минутата, въ която въ древността оглашенитѣ се извеждали изъ църквата, дяконътъ громко възгласа: „Оглашени, излѣзте!“ И следъ това, като повиши гласа си, възгласа повторно: „Оглашени, излѣзте!“ И веднага трети пжтъ „Оглашени, излѣзте, никой отъ оглашенитѣ да не остане, а вие които сте вѣрни, пакъ и пакъ съ душевенъ миръ на Господа да се помолимъ!“

Отъ тия думи потръпватъ всички, които се чувствуватъ недостойни.

Всѣкой богомолецъ, като се обръща мислено къмъ Самого Христа, който е изгонилъ изъ храма Божи продавачитѣ и безсрамнитѣ търгаши, превърнали Неговата светиня въ тържище, стареа се да изгони изъ храма на душата си оглашения, непригответъ да присжтствува при светинята, и вика къмъ Самого Христа да издигне въ него вѣрния, причисленъ къмъ избраното стадо, за което апостолътъ е казалъ: „наредъ свѣтъ, хора на обновлението, камъни, съзидани въ духовенъ храмъ“, — причисленъ къмъ ония истински вѣрни, които сж присжтствували при литургия въ първитѣ вѣкове на християнитѣ, чиито ликове сега го гледатъ отъ иконостаса.

божественъ. Той ще роди блага за всички отрудени и обременени. Защо е това проклятие против Бога? За гдето имало отрудени и обременени? Та Той нали за тях дойде? Казваше имъ: „Елате при менъ всички отрудени и обременени. Азъ ще дамъ покой на душитъ ви. Игото ми е благо и бремето леко“ А какво значатъ думитъ му: „Духътъ Господенъ е върху мене; затова ме помаза да благовѣстя на бѣднитъ, прати ме да лѣкувамъ ония, които иматъ съкрушени сърдца, да проповѣдвамъ наплѣненитъ освобождение, на слѣпнитъ прогледване, да пушна на свобода измженитъ; да проповѣдвамъ благоприятна Господня година“. Той остави и писменъ законъ по който да редимъ земния си животъ. Нареденъ живота ни по Бога — ще има само радость, миръ и правда на земята. Та Богъ всѣкичесто вика къмъ сърдцето ни за опомняне. Казва Господъ: „И не се допирайте до нечисто, и азъ ще ви приема. И ще ви бже Отецъ и вие ще ми бждете синове и дѣщери“.

Причината на злото щѣше да бже Богъ, ако не даваше на земята да ражда хлѣбъ и другитъ нужни нѣща, за да има чистъ нормаленъ животъ. Обаче Той ни дава всичко въ изобилие, а ние отъ злоба и завистъ не можемъ помежду си да разпредѣлимъ даденитъ ни отъ Него блага. Вмѣсто да подиримъ въ себе си грѣшката, диримъ я въ Бога. Човѣчеството поради грѣха е изгубило компаса на живота. То днесъ е направило за Богъ своята плътъ. Не признава Божия законъ. Исква по своитъ умувания да живѣе. Това не е нормалния и правиленъ пѣтъ за реденъ животъ. Човѣшкитъ неправилни умувания сж докарвали тия ужаси на земята. Само кога се обърнемъ къмъ Бога за помощъ, Той ще ни даде правилна съвестъ и ще наредимъ живота, за да нѣма стѣнание и плачъ на отрудени, а радость и благодарностъ къмъ Съзателя за всички блага, що изобилно ни дарилъ — затова Спасителя казва: „Искайте първомъ царството Божие и неговата правда и всичко, що ви е потребно, ще ви се придаде“. Затова, драгий стихотворецъ на в. „Мисль“, опомнете се и не говорете хули къмъ Б о г а тамъ, не къмъ Н е г о, а къмъ насъ заблуденитъ сж отъ истината. Той стои всѣкога до нашето сърдце и и хлопа да влѣзе и го направи храмъ на Св. Духъ, за да ни държи чисти отъ грѣхове, защото само чиститъ ще видятъ Бога, и на тѣхъ ще се покаже пѣтъ за святъ животъ. За да се махнатъ бедствията между човѣцитъ на земята е потребно ние да погледнемъ къмъ Него, и Той въ всѣки моментъ ще ни се отзове въ помощъ. Неговия погледъ е всѣкога къмъ насъ, а само ние не отправяме съ подобающата се честь погледа си къмъ Него. Той иска всички да дойдатъ въ познание на истината и се спасятъ. И ни поръчва: „Искайте първомъ царството на Бога и Неговата правда и всичко потребно ще ви се придаде“.

Свещ. Ив. Паликовъ.

Четете и разпространявайте в-къ „Християнска Защита“, светилникъ на спасителния пѣтъ за човѣчеството!

Протоиерей П. Икономовъ.

Какъ гледатъ комуниститъ на жената.

Ако болшевизма или комунизма донесоха много злини въ странитъ, въ които си пробиха пѣтъ, то най-голѣмото зло донесоха на жената.

Жената, на всички народи и презъ всички времена е била уважавана отъ мъжетъ, защото тя е: майка, съпруга, сестра и любима дѣщеря. Естествено е, всѣки човѣкъ да почита и обича своята майка и не трѣбва да се подиграва или гаври съ нито една жена, защото всѣка жена е, или ще бже, утрешна майка, защото всѣка жена е стѣлбъ на къщата. „Къща безъ жена огнь да я гори“, казва: народната мъдростъ. Защото, безъ жената не може нищо хубаво да съществува въ свѣта; защото живота на мъжа безъ жената, би билъ пустъ и почти безъ смисль.

И този, който обича жената, трѣбва преди всичко да я почита. Нейното тѣло, както и нейната душа, съ нищо да не бждатъ поругани и осквернени.

Една поговорка казва, че, една жена не бива да бже ударена дори съ едно цветъ. Жената вѣчно трѣбва да съветва и напѣтва, и нейната топла и мека ржка да гали челото на трудящиятъ се мъжъ.

Уримлянитъ, които въ старо време бѣха най-културния народъ, но които не бѣха християни, защото Спасителятъ не бѣ още дошълъ на земята, при този езически народъ, който се е кланялъ на идоли, жената е била поставена на почитъ и уважение. Когато жена е минавала изъ улицитъ мъжетъ, сж и правилни пѣтъ, и особено почитателно сж се отнасяли когато сж срѣщали жена въ положение. Никой не е смѣялъ да се приближи или да ѝ заговори.

Следъ идването на Господа И. Христа жената зве своето най-високо мѣсто — чрезъ майката на Спасителя — Св. Дѣва Мария — която е страдала така както никоя майка и никоя жена, не е страдала — да види своя единороденъ синъ поруганъ и разпнатъ на кръста като разбойникъ. И отъ тогава всѣкоя жена, която се намѣри въ неволя или притеснение въ живота, тя знае че има една покровителка Св. Дѣва Мария и къмъ нея тя отправя горещи молитви и просби.

Що правятъ болшевикитъ съ жената, или какво мѣсто и почитъ и даватъ?

При болшевикитъ жената изпадна въ деликатно положение не далече отъ нѣкогашнитъ безправни жени отъ далечнитъ и тъмни времена.

Женитъ и мъжетъ, които искатъ да се женятъ, ще трѣбва да отидатъ и се запишатъ въ специални списъци — съ които болшевикитъ правятъ истинска търговия по-лоша и отъ оная съ животнитъ.

Тамъ нѣма майка, защото отнето е правото на майкитъ да си отхранватъ и възпитаватъ децата.

Детето отъ малко е взето и отхранено отъ държавата: безъ вѣра, безъ любовъ къмъ майката, безъ страхопочитание. Децата не познаватъ своитъ родители. Тамъ семейство не съществува.

Женитъ сж длѣжни да вършатъ това що болшевишката властъ имъ

Prof. Dr. I. Klug.

Отричането на Бога.

(2)

Има хора съ слѣпи душевни очи. Тѣ не виждатъ, че свѣта е едно смислено цѣло; че тоя свѣтъ съвсемъ не е хаосъ — едно слѣпо и несъзнателно разхвърляне на нѣщата, а единъ космосъ т. е. царство на реда. Че звездитъ и планетитъ, макаръ и да се заплашватъ въ своя вѣченъ пѣтъ, то все пакъ чрезъ една чудна игра на сили, притеглени и отблъскване, се стремятъ какъ и какъ да спазятъ голѣмата свѣтовна хармония; че нито единъ математикъ, притежаващъ гениаленъ умъ, не е въ състояние да изчисли оная мъдростъ, която управлява живота на неорганическото и органическото царство; че небето, земята съ нейнитъ многобройни явления, човѣшкото тѣло и човѣшката духовна душа хвалятъ честта на Вѣчниятъ; че всѣки сърдеченъ ударъ е тайна отъ оная свѣрхчовѣшка мъдростъ, повеление на волята, магнетическо поле на чувствата — едно чисто духовно поле на сили — което доказва съществуването на единъ духъ на духоветъ, единъ личенъ повелителъ на всички норми, едно отечество, къмъ което всички трѣбва да се стремимъ: вѣчниятъ, отвѣдниятъ, личниятъ, безкрайниятъ Богъ.

Обаче, има хора съ слѣпи душевни очи, които не виждатъ всичко това. Тѣ виждатъ само до освѣтени небосклонъ на укротеното слънце и сиянието на зимнитъ нощи — но това съвсемъ не разкрива загадката. Напротивъ, цѣлата тая златна бъркотия представлява сама по себе си купъ загадки, каквото е и самото свѣтквично хоро на електронитъ въ атома. Обаче, тия духовни слѣпци макаръ и да гледатъ пълниятъ съ смисль ходъ на космоса, то

все пакъ нищо не виждатъ. Тѣ чуватъ сжщо сърдечнитъ удари въ тѣхнитъ гърди, „напомнящата ги съвестъ въ тѣхната вътрешностъ, ала все пакъ оставатъ слѣпи и глухи. Никого тѣ не сж се занимавали съ тия въпроси. Или, може би, на ново сж ги забравили. И както безумниятъ Парсиваль тѣ стоятъ въ срѣдата на цѣлата Божия красота, на тоя святъ Божи храмъ, който ние наричаме творение, безъ да се запитватъ какъ е могло да произлѣзе въобще нѣщо и всичкитъ неговии форми и образования на битие, отъ едно чисто нищо. Или тѣ казватъ: така е било отъ вѣчността, така и ще бже. Но дали твърдението „така е било отъ нѣкога си“ или „така е било отъ вѣчността“, показващо само време, обеснява основата, последната прапричина зашто въобще това творение е тъкмо така както е било нѣкога си?

Има, обаче, хора съ слѣпи душевни очи. И трѣбва ли тия живи носители на мисль да наречемъ недостойни да обхващатъ абстрактната мисль? То е възможно штоо едни чрезъ препятствие да не могатъ, но все пакъ на тия духовни слѣпци е дадено парче мисль и тѣ трѣбва да мислятъ. И когато тия носители на мисльта само мислятъ ще се удивлятъ, защото мисльта въобще може да се удивлява. Началото на философията е удивлението; казва единъ старъ философъ: Той твърди че, ако всѣки удивленъ и възхитенъ се запита, зашто въобще това е така и отъ къде е — то той ще се възхити отъ Твореца на цѣлото това пълно съ удивление творение. Отъ това пѣкъ удивление той ще дойде до смирение, страхопочитание и же-

заповѣдва. Независимо отъ това че при задомяването имъ нѣматъ пълната възможностъ да направятъ подбѣръ, но тѣ сж лишени и отъ утѣхата да кърмятъ децата си; лишаватъ децата отъ майчини грижи и майчинска и бащинска милувка. Поставятъ ги на тежка работа, нѣщо повече, задѣлжаватъ ги да служатъ и като войници. Бойни женски ядра. Днесъ, когато цѣлъ свѣтъ се бори противъ войната, когато се иска отъ всички миръ и спокойствие, тѣй както се молимъ и ние въ църква, болшевикитъ искатъ отъ женитъ да направятъ войници, които съ пушка въ ржка и съ бомби, да носятъ смъртъ и ужасъ тамъ, отъ гдето минатъ, тогава когато се знае че Богъ е създалъ жената да бже помощница на мъжа, ангелъ хранителъ, който да го утешава, успокоява и подслажда живота.

При болшевикитъ не съществува никакво уважение къмъ жената, но горкитъ жени въ скръбта си, нѣматъ нито кому да се оплачатъ, нито къмъ кого да отправятъ молитви и просби за помощъ, защото „господаритъ“ събориха църквитъ, изгориха иконитъ, съ целъ да изгонятъ Бога, и тѣ да останатъ сами господари и си управляватъ тѣй както имъ шепне тѣхния господаръ, Сатаната.

Тамъ, предъ образа на пречистата Божия Майка, Св. Дѣва Мария — нито една жена не може вече да намѣри утѣха, коленичайки и моляйки се, защото икони тамъ нѣма.

Много горчиви сълзи се лѣятъ тамъ, обаче въ тайна, зашто болшевикитъ около себе си искатъ да гледатъ само веселие, пиръ, тѣ не желаятъ да виждатъ сълзи, нито вѣра.

Ония, които се молятъ, които плачатъ, или просятъ милостъ, ги застрелватъ.

Богъ да пази всички жени по свѣта, отъ щастieto що имъ се кове отъ бовшевикитъ.

Такъвъ е болшевишкия рай въ Русия; разказанъ отъ тия що по една случайностъ сж се спасили отъ смъртъ и избѣгали.

Книгитъ, написани отъ тия що сж избѣгали отъ тамъ, и отъ чуждитъ кореспонденти — разкриватъ убийства, застрелване; извършени канвито човѣшката история не познава. Какъ бихте квалифицирали тогава постѣпката на една жена бѣлгарка — била тя майка, студентка, ученичка или работничка — която би се записала членка при комунистическата партия или би посмѣла да ви говори за болшевишкия рай? Пазете се отъ тѣхъ. Тѣ сж провокатори и платени болшевишки агенти

И като ги обхваща съ погледъ, призовава ги на помощъ като братя, които сега се молятъ на небесата, защото предстоятъ най-свещени действия, започва се литургията на вѣрнитъ.

Литургия на вѣрнитъ.

Въ олтаря свещеникътъ разгва върху светия престолъ антиминосъ (което значи вмѣстопрестолъ), — четвъртитъ платъ съ изображение тѣлото на Спасителя, върху който платъ ще бждатъ поставени приготвенитъ на проскомидията св. хлѣбъ и чашата съ вино и вода, които отъ жертвеника ще се пренесатъ сега тържествено предъ читѣ на всички вѣрни. Като разгъне антиминосъ, кой-

то напомня времето на гоненията противъ християнитъ, когато църквата нѣмала постоянно пребивание и като не е могла да пренася съ себе си престолъ, започнала да употребява тоя платъ съ частици отъ мощи, и който останалъ като че ли да означава, че и сега църквата не се свѣрза съ никое изключително здание, градъ или мѣсто, но като корабъ се носи надъ вълнитъ на тоя свѣтъ, безъ да хвърля никжде своята котва: нейната котва е на небесата, — като разгъне тоя антиминосъ, свещеникътъ пристѣпва къмъ престолъ така, като че ли пристѣпва къмъ него за пръвъ пѣтъ и като че ли сега се готви да започне истинското служение: защото въ

първитъ християнски времена само сега се откривалъ престолътъ, който до тоя моментъ оставалъ закритъ и задъ завеса поради присѣствие то на оглашенитъ, и само сега се започвали моленията на вѣрнитъ. При затворенъ още олтаръ свещеникътъ се покланя предъ престола и съ две молитви за вѣрнитъ се моли за своето очистване, за да предстои неосждително предъ Светия жертвеникъ, за да бже удостоенъ да принася жертвата въ чисто свидетелство на съвестта си. А диконътъ отъ амвона средъ църквата призовава всички вѣрни къмъ сжщитъ моления, съ които се започваше литургията на оглашенитъ.

А всички вѣрни казватъ: „Гос-

поди, помилуй!“ като се старятъ да приведатъ сърдцата си въ съгласие съ настроение на миръ, сега още повече необходимъ, и още по-силно се молятъ за небесенъ миръ и за спасението на нашитъ души, за мира на цѣлия свѣтъ, за благосъстояние на Божиитъ църкви и за съединението на всички, за тоя святъ храмъ и за влизащитъ въ него съ вѣра, благоговѣние, и страхъ Божий, за да се избегимъ отъ всѣка скръбъ, бѣда и нужда. И вѣрнитъ още по-силно викатъ въ сърдцата си: „Господи, помилуй!“

Печатница Д. Тодоровъ
Варна.

лание да върва.

Това страхопочитание и върване е основният пъкъ коренъ на религиозността, въ областта на която той е направил вече крачка напредъ.

Наредъ съ духовно слѣпитѣ има и единъ другъ видъ човѣци, които въобще никога не могат да се удивляватъ, за да дойдатъ до смирение и страхопочитание, което ще ги подготви къмъ върва. Това сж ония **спящо живущи живота**, които могат да видятъ, но не желаятъ. Тѣ се задоволяватъ само съ подбудитѣ на пѣстриятъ свѣтовенъ панаиръ и веселъ карнавалъ на земното битие. Тѣ знаятъ всичко въ празненство да обърнатъ, за което иматъ свои собствени рецепти за удоволствия и изживяване на всички житейски ситуации. На тѣхъ не имъ трѣбва никакъвъ Богъ, защото тѣ самитѣ се смѣтатъ за богове, които водятъ живота съ неговитѣ богини. Мнозина отъ тѣхъ се чувствуватъ на тукашниятъ Олимпъ и нито единъ злорадственъ дори погледъ не хвърлятъ къмъ „отвждния брѣгъ“. Тукъ е богинята „разумъ“ съ нейнитѣ най-рационални обяснения, формули и оракулска мъдростъ. Тукъ е богинята „активностъ“, която безспирно се стреми отъ една юмручна сила къмъ друга ней производна, отъ едно огъване на лжка къмъ развитие на редъ други сили, съ които богинитѣ сж се сражавали по бойнитѣ полета... и чрезъ всѣкакви конкурси и басове да получатъ разни купи, вѣнци, премии, почести и титли. Това е една много опасна богиня, която съ приготвянето на една целъ къмъ друга отклонява човѣка отъ житейския планъ. Тукъ е още богинята, наречена въ древността — родената отъ пяна „венера“, която има днесъ хиляди планове и десетки хиляди пѣтища.

И оня, който иска да служи на тая богиня, самиятъ става единъ несериозенъ сърбачъ на пяна, единъ недостоеенъ човѣшки изметъ на живота. Да води човѣкъ единъ животъ съгласно угодата на тия богини и тѣхнитѣ весталки, то значи винаги да бжде нетрезвенъ и опияненъ. Обаче, съ пиянскитѣ шегѣ, смѣхове, мечти и тѣхното блаженство подъ влияние на виното и горещъ пуншъ, съ радоститѣ въобще на този свѣтъ никога не ще си построи съ здрави основи своя житейска къща. Тѣ сж отрекли Бога и Неговиятъ блестящъ погледъ, като на всѣка житейска глупостъ, съпоставяща се на вѣчнитѣ норми, даватъ етикетъ съ едно хубаво име... докато най-после житейската имъ къща се окаже картонена и се сгромоляса тъй както шегитѣ и блестящия погледъ на радоститѣ отъ този свѣтъ ще угасне. Да! единъ денъ той ще угасне. Ахъ, колко хора съмъ виждали въ тѣхнитѣ последенъ часъ, какъ съ безпомощенъ и молящъ за помощъ погледъ искатъ сами да се отрекатъ отъ своето собствено Богоотричане и разкладена върва! И когато тъмнитѣ вълни на смъртта ги заобиколятъ, когато ангела на сжда застане предъ тѣхъ съ везни да притегли всичко достойно и недостойно, смислено или празненъ на всѣки единъ човѣкъ и животъ, когато блюдото на първото се окаже леко при това на последното — тогава тѣ превиватъ вратове предъ онова велико и ужасно нѣщо, името на което чувствуватъ, ала не знаятъ.

Вѣрующитѣ, обаче, го знаятъ. Тѣ го носятъ на своето чело, устни и сърдце, съ което признаватъ неговото творение. Тѣ сж преклонили отдавна глава и колене предъ онова, отъ което всичко е произлѣзло и безъ което отвждното би било едно нищо. Тѣхнитѣ последенъ погледъ ще се изплъни съ свѣтлина, както и тая на Богоотричащия, само че за първия сжщата тая свѣтлина ще бжде вѣченъ денъ, а за вториятъ — нажежена мжка отъ едно принудено търсене на Бога, който се намира само тукъ, а въ отвждното само повече се притежава или оплаква, като загубено благо. Ахъ! колко е жалко за тоя, който самъ се остава за пълното съ скръбъ оплакване!

Отъ немски: Ек. Д-ръ Панайотова

Рилската Св. Обитель.

(Описание).

Лжкатушенъ пѣтъ, срещу течението на вѣчно бърборещата рѣчица, която носи води отъ височината, ще ви заведе при най-благоустроената св. обитель на нашето Отечество. Хубава, много хубава е тази обитель и не винаги може да се срещне такъвъ красивъ и живописенъ жгълъ отъ земята на българитѣ.

Славна съ подвизитѣ на преподобния Иоанъ Риски, св. обитателъ е разположена далечъ отъ шума житейски, срѣдъ дремация лѣсъ, тамъ кждето се сливатъ две малки рѣчици; тамъ кждето, въ ранна пролѣтъ, въ нощната тишина, славеитѣ слизатъ да пиятъ вода отъ потока; тамъ кждето гордия върхъ, обвитъ въ мъгли и облаци, като неразгадаемъ свинкъс, се влива въ небето. Долинитѣ на леса се пѣстрятъ отъ нѣжни цвѣта и благоухания, спущатъ се и шумолятъ ручей, изпълняйки съ неземенъ шепотъ таинствената тишина на чудния кжтъ... Каква щастлива обстановка за монашески животъ, за безмълвие, уединение и съзерцание?!

Срѣдъ зеления фонъ на леса, съ шеметна красота и поразително великолѣпие, величаво се издига Рилската св. обитель. Нейнитѣ високи зидове, направени отъ бѣлъ камъкъ, нейнитѣ джбови порти, обковани въ желѣзо, нейнитѣ подове и тавани, обшити съ борови дъски, най-после, чисто родния стилъ на грамадната сграда съ вжтрешенъ голѣмъ дворъ и трикупуленъ храмъ въ него, преобладава посетителя въ една, колкото стеснителна за живѣне, толкова здрава и творческа епоха отъ нашата история. При съзерцанието на такава чудна картина, главитѣ на богомолцитѣ неволно се прекланятъ, ржцетѣ правятъ кръстно знамение и устата шепнатъ името на покровителя на българския народъ преподобния о. Иоанъ Рилски.

Тукъ всичко е хубаво, всичко е ценно: и сградата, и църквата, и високата кула на Хреля войвода, въ която намиралъ убѣжище той и неговитѣ четници, които държали въ респектъ насилника турчинъ и хранѣли съ надежда своитѣ братя родни.

Голѣма стойностъ дава на св. обитель монастырския музей. Въ първо мѣсто сж изложени старинни оржжия отъ епохата на основаване монастыря и отъ времето на легендарния Хрелъ. После — различни монети. На третѣ мѣсто стои грамотата на Царъ Ив. Шишмана, съ която се даватъ права на монастыря и се опредѣлятъ неговитѣ граници; по-нататкъ — известния кръстъ, изработенъ отъ монаха-братъ на монастыря Рафаилъ за 12 год. Тая работа е най-изящната, най-фрапантната и извиква истинско удивление. (За този кръстъ единъ чужденецъ италианецъ е предложилъ преди нѣколко години 7000000 лева). Следватъ следъ това подаржцитѣ на царя Освободителя — единъ голѣмъ златенъ потиръ (чаша за причастие) и единъ високъ повече отъ половинъ метъръ златенъ кръстъ съ драгоценни камъни. По-нататкъ се намиратъ стари ценни икони, книги, писани съ ржка, но така удачно изработени, та е трудно да се различатъ отъ печатанитѣ на машина. Въ този музей има още много ценности, — не сж едно и две...

А да излѣзешъ вѣнъ отъ монастыря, да се изкачишъ на нѣкой върхъ!.. Тукъ тамъ подъ скалитѣ да съзрешъ и нѣкои отъ кристалнитѣ рилски езера!.. О, тукъ вече по-добре е да мълчишъ и съзерцавашъ. Пѣкъ и думитѣ сж тѣй малки и бледи да се опише творението на Твореца...

Тукъ и на умъ не ти идва да мислишъ какъ да разрешишъ социалния въпросъ...

Отъ другъ върхъ ще видишъ на нѣкое пасище голѣмитѣ монастырски стада и ще чуешъ тѣхната сладозвучна пѣсенъ на звѣнцитъ...

Цѣлиятъ този разноцвѣтенъ букетъ: монастыря, църквата въ него, кулата, мълчаливия и величавъ лѣсъ,

Отзиви и бележки

Всѣкимъ заслуженото.

В. „Пастирско дѣло“, брой 42, отъ 12 т. м. напечаталъ бележка, подъ надсловъ „Справедливи оплаквания“, въ която съобщава, че избиритѣ за епархийски духовни избиратели (само избиратели, а не духовни, — б. н.), които се произвежда на 30. X. т. г., не минали тихо и спокойно. На много мѣста станали публични агитации. Имало лица, които искали да опартизанятъ и църковнитѣ избори. Вестникътъ обръща вниманието на висшата духовна властъ върху това и ѣ вмѣнява въ дългъ да пресече охотата на всички, които искатъ да опартизанятъ църковнитѣ избори. Извършва съ присждата: „На всѣкому заслуженото!“

Като не отричаме печалнитѣ констатации на в. „П. дѣло“ (вж. в. „Православна дума“ — окръжнитѣ писма на земледѣлската дружба въ Шуменски окръгъ) ние, ако можеме да обръщаме вниманието на висшата духовна властъ на кждето ни е угодно и да ѣ посочваме дълга ѣ да поставя всѣкого на мѣстото му, бихме ѣ казали да прочете предизборнитѣ агитации на в. „П. дѣло“ и бихме я задлѣжили да даде заслуженото ѣ на редакцията на в. „П. дѣло“, като предварително ѣ поиска обяснения, защо ѣ извършила оная пакостна за църковния животъ публична агитация и съ чия властъ излѣзе да законодателствува въ случая. Защото, въпреки изричното предписание на чл. 62 отъ Е. уставъ, „П. дѣло“ заблуди много хорица, като имъ каза, че тоя членъ отъ закона билъ отмѣненъ, нѣмалъ задлѣжителна сила днесъ, Св. Синодъ го билъ изтѣлувалъ въ смисълъ, че можело да се избиратъ за епархийски избиратели лица, незаписани въ каталога на избираемитѣ, защото тоя каталогъ билъ само едно техническо помагало. Ако това е лъжа, трѣбва висшата духовна властъ да даде заслуженото на в. „П. дѣло“. Ако ли това е истина, бихме вменили въ дългъ (ако можемъ) на висшата духовна властъ да даде и на себе си заслуженото, защото е издала едно противозаконно тълкувание на ясна и ненуждающъ се отъ никакви тълкувания текстъ на закона.

Не знаемъ само дали ще се даде всѣкому заслуженото, когато мѣрката (казватъ) за случая била изгубена.

Католицитѣ иматъ единъ денъ въ годината за упоменаване на мъртвитѣ — 1 ноември. Въ този денъ гробищата се посѣщаватъ отъ народа и високопоставени лица. Председателя на републиката поставя и букетъ отъ живи цвѣта на единъ гробъ.

Тая година на 1 ноември парижкитѣ гробища сж били посѣтени отъ 480,116 човѣка срѣщу 622,248 за миналата година.

Гробищата на парижкитѣ предградия сж били посѣтени отъ 792,742 човѣка срѣщу 638,621 за мин. год.

На 1 того, по случай тезоимения денъ на Нейно Величество Царица Иоанна и празника на народнитѣ будители, на площада предъ Съборната църква „Усп. Пресв. Богородици“, следъ отпускъ на Божествената Литургия, се отслужи благодарственъ молебенъ отъ Негово Преосвѣщенство св. Великия Епископъ

гордитѣ върхове, благоуханнитѣ нѣжни цвѣта, пасища и стада — всичко това е тѣй красиво, тѣй привлекателно!... Но затуй пъкъ и ежедневно монастыря посрѣща съ стотици поклонници, идващи отъ села и градове, да се приобщи съ преподобния о. Иоанъ, всебългарскиятъ покровителъ и закрилникъ предъ престола на Твореца на чудесната природа, срѣдъ която словото на преподобния отецъ е гърмѣло и сопило пѣтя на българския народъ.

Свещ. Хр. п. Михайловъ.

г. Андрея. Площада бѣше изпълненъ съ войсковѣ части, културнитѣ и родолюбиви организации, учащата се младежъ и множество граждани. Присѣдствуваха всички официални лица и консулското тѣло въ града. Презъ време на молебена, тягостно впечатление направи непристойното държане на ученицитѣ отъ мъжката гимназия. Всички бѣха съ наложени шапки даже и тогава, когато се четеше св. Евангелие. Отъ страна на г. на Градоначалника бѣше изпратенъ единъ полицаѣ, за да покани ученицитѣ да си снематъ шапкитѣ и да се държатъ прилично. Въмѣсто да сторятъ товт, тѣ започнаха да се подиграватъ съ полицаѣ. И не се намѣси нито единъ учителъ, за да обуздае тѣзи младежи. Ако това става на публично мѣсто, може да си представи човѣкъ, какво ще бжде държанието на тия ученици въ училището, семейството и на улицата. Ние отбелѣзваме този печаленъ фактъ съ единственото желание да обърнемъ вниманието на отговорнитѣ училищни власти въ града да се замислятъ повече за дисциплината въ училищата. Ние искаме нашитѣ деца да станатъ добри граждани. А едно отъ условията за това е — тѣ да изрестнатъ въ здрава, солидна училищна дисциплина. Повече грижи!

На 10 того сѣмъ 5 ч. пр. об. Негово Величество Царъ Борисъ III направи посещение на Негово Високопреосвѣщенство св. Варненския Митрополитъ г. г. Симеонъ въ Митрополитския домъ. Височайшиятъ гостъ престоя при негово Високопреосвѣщенство 1 часъ и 25 минути. Сжщия денъ вечерта Негово Величество, заедно съ августейшата си съпруга Царица Иоанна и сестра ѣ Принцеса Мария, сж отпътували за София, следъ едно престояване въ лѣтния си дворецъ Евксиноградъ около 4 месеци.

Наша поща.

Свещен. Кирилъ Рановъ с.
Длъжните ни за петъ броя по десетъ лева, всичко петдесетъ лева. Изпратете ни сумата. Никой не очакваше отъ Васъ това. Не сте отворили нито единъ брой. Младъ сте, но скоро сте се уморили. Жалко!
г. А. Г. Петровъ — Свиленградъ. Изпращаме Ви 1—4 броеве.

Свещеницитѣ въ Варненска и Преславска Епархия. Изпратете ни сумитѣ за излѣзлитѣ броеве отъ „Хр. Защита“. Съберете абонамента отъ записанитѣ абонати и ни ги изпратете. Съобщавайте ни за живота на християнитѣ въ еноритѣ си. Пишете и пращайте материалъ за вестника. Питайте за онова, що ви интересува изъ живота на църквата и свещеника.

Получиха се следнитѣ суми за вестника отъ:

44. Велико Петровъ — Варна, абонаментъ за год. 1 кв. № 49	20 лв.
45. Свещен. Хр. п. Михайловъ, — Варна, за бр. 5, год. 1, кв. № 51	20 лв.
46. Генералъ о. з. Т. Габаревъ, — Варна, абонаментъ за год. 1, кв. № 51	20 лв.
47. Стеф. Ст. Савова — Варна, абонаментъ за год. 1, кв. № 52	20 лв.
48. Свещен. Павелъ Д. Кючуковъ — с. Дългачъ, Е.-Джумайско, абонаментъ за год. 1 кв. № 53	150 лв.
49. Свещен. Хр. Василевъ — с. Кочово, Преславско, абонаментъ за год. 1, кв. № 54	100 лв.
50. Роза Попхристова — Е.-Джумайско, абонаментъ за г. 1, кв. № 55	20 лв.
51. Свещен. Ив. Вълковъ — Варна за бр. 3, 5 и 6 (по 30 екз.) кв. № 56	90 лв.
52. Свещен. Стеф. Илиевъ — с. Здравецъ, Е.-Джумайско, абонаментъ за год. 1, кв. № 57	200 лв.
53. Подполковникъ о. з. Стоянъ Стояновъ; Атанасъ Спасовъ, Же-чо Ганчевъ — Варна, абонаментъ за год. 1 по 20 лв., кв. № 58—60	60 лв.
54. Свещен. Хр. п. Михайловъ — Варна за бр. 6, год. 1, кв. № 61	20 лв.
55. Свещен. Хр. Димитровъ — с. Климентово, Варненско, за броеве 1—6 год. 1, кв. № 62	60 лв.
55. Свещеницитѣ при „Св. Петка“ — Варна за броеве 4 5. год. 1, кв. № 63	114 лв.
56 Ат. Мановъ — Варна, абонаментъ за год. 1, кв. № 64	20 лв.

Четете :Християнска Защита: